

Петдесета глава

Малко след като картината, изпращана от летящия кораб, управляван от Инко Нитс и Монти Кол, изчезна и на голямата светеща плоча върху стената на стаята се появи само мигаща светлина, отново видяхме жива картина. Шестимата пътници на малкия летящ кораб, който премина през вратата на рая изглеждаха съвсем спокойни, а картината, която се изпращаше от прозорците на летящия кораб, ми беше съвсем близка и позната, само че от птичи поглед. Нивите, които се жълтееха, бяха развълнувани като море от вятъра. Веднага аз и жупанът забелязахме, че житото беше непокътнато и чакаше някой да го ожъне.

- Изглежда житото е непокътнато – каза жупанът. -
Ще може ли да видим жива картина от по-близо?

- Инко Нитс – каза Винко Станс, - направи картината по-близка, за да се видят нивите по-добре.

Видяхме съвсем ясно своите ниви, пътищата между тях и редките дървета, пръснати из полето. Не се виждаше жива душа. Навярно, след като жителите на нашите няколко села ги бяха напуснали, нямаше кой да ожъне нивите. Ако някои хора от по-далечните села бяха узнали, че ни няма, можеше и да дойдат, за да ожънат и приберат житото, но вестта за заминаването ни явно не се беше разпространила.

Тогава Блавор каза:

- Инко Нитс, запомни живата картина в свитъка на светещата плоча. Направи жива картина от още по-близо, за да може да се пресметне добивът. Попитай двамата ученика на игумена къде точно са нивите с жито.

Малкият летящ кораб, управляван от Инко Нитс и

Монти Кол се спусна ниско над полето и започна да кръжи като орел над нивите. На живата картина се виждаше сянката, която летящият кораб хвърляше върху житните ниви.

Инко Нитс каза:

- Изпращам ви жива картина от всички ниви, направена от близо. Наблюдавайте внимателно и ако трябва, ще направя още живи картини.

Блавор усилено докосваше своята светеща плоча. След малко каза:

- Житото, което може да се събере от тези ниви е достатъчно, за да сключим изгоден договор. Винко, кога ще можеш да започнеш жътвата?

Винко отговори:

- Ако изпратим големи жътварски талиги с голям летящ кораб, той ще се забави поне с една седмица. Но някои от нашите стопани имат малки жътварски талиги, които могат да минат през вратата на рая. С тях можем да ожънем нивите преди да пристигнат големите жътварски талиги.

- Колкото по-бързо, толкова по-добре – каза Блавор.
- Когато съберете цялото жито, ще сключим изгоден договор.

Винко Станс тогава каза на Блавор:

- Ако сега не се споразумеем, след една седмица няма ли да промениш мнението си?

- И да го променя – отговори Блавор, - ще сключите договор с някой друг, защото страшните същества най-много харесват житното питие от всички стоки, които си набавят от хората.

- Все пак, какво ще те накара да сключиш с нас договор, който да бъде изгоден и за двете страни? - попита Винко Станс.

- Както ви казах – отвърна Блавор, - страшните същества много харесват житното питие. Това е достатъчно, за да се безпокоя аз, а не вие, дали ще сключим договор след една седмица.

- Досега не бях чувал такова нещо – каза Винко Станс, - че страшните същества обичали житно питие.

- На Алтре Мунс не знам някой да прави житно питие – обясни му Блавор, - така че няма как да знаеш за това. Жито се отглежда на Земята и наши търговци изкупуват големи количества оттам, като отиват в различни векове и години, за да правят по-големи доставки.

- И как успяват – попита Винко Станс, - след като преди техния двайсети век не е имало самоходни талиги, което означава, че не е имало и жътварски талиги.

- Някои са пригостили летящите си кораби за жътва – отговори Блавор. - Само с едно кацане ожънват доста голямо количество. Така обаче някои се научиха да крадат жито – спускат се нощно време на няколко места и оставят оголени кръгове в нивите. Хората и досега вярват, че тези кръгове са или свръхестествени, или че са направени от летящи кораби, но на жители на други светове, които са добри и искат да им оставят знак за себе си. Никой не се досеща, че това си е направо кражба.

- Ти правиш ли така? - попита го Винко Станс.

- Моите летящи кораби не са пригодени за жътва – отговори Блавор. - За мен по-важно е да сключим договор и да разменя стоки, а не да крада чуждо жито. Много често такива кораби биват нападнати от други, за да им отнемат откраднатото жито, като се оправдават, че си присвояват крадена стока.

- Искаш да кажеш, че за житото се води война между летящи кораби? - учуди се Винко Станс.

- Да – потвърди Блавор. - И много летящи кораби пострадаха в тази коварна война. Моите летящи кораби са добре защитени и въоръжени и едва ли някой ще се осмели да ни напада, но покрай крадците са пострадали и много невинни, които дори не са чували за крадене на жито. Някои от пътуващите в тях дори не знаят какво е то, а други изобщо не са чували за Земята.

- И за какво толкова обичате това житно питие? - запита учудено Винко Станс.

- Няма обяснение – отвърна Блавор. - В един момент някое от страшните същества опитало от житно питие на Земята и го харесало много. После занесло на свои близки и познати, а те предали на свои близки и познати. Така се разнесла мълвата за житното питие. Във всички светове, населени със страшни същества, се търси житно питие. Затова търговците търсят начин да се снабдят с него, за да могат да го продават и да трупат печалба от слабостта на страшните същества.

- Когато използвате житното питие какво изпитвате? - попита Винко Станс.

- Голямо удоволствие – кратко отговори Блавор.

- И само това ли? - учуди се Винко Станс.

- Че това е най-важното за нас – обясни Блавор. - Предполагам, че и за хората удоволствието е най-важното нещо.

- Защо мислиш така? - попита Винко Станс.

- Защото от много години наблюдавам хората, с които търгувам – отговори Блавор, - и съм разбрал, че за всички тях удоволствието е най-важното нещо.

- Затова ли страшните същества изсмукват силата на хората? - попита тогава жупанът.

- Да – отговори Блавор, - но тези, които го правят, са много малко. Всички им се присмиваме и ги питаме

защо вместо да смучат сила от хората не си пийват житно питие.

- Искаш да кажеш, че житното питие може да замести изсмукването на сила от хората? - попита отново жупанът.

- Да – потвърди Блавор.

